

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého, v právní věci žalobce: **N. S.**, státní příslušnost Kosovo, Č. A., K., zastoupeného Mgr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2015, č. j. MV-133859-3/SO-2015, o povolení k dlouhodobému pobytu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na zrušení rozhodnutí žalované výše označeného, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 7. 2015, č. j. MV-77898-4/OAM-2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání.

Žalobce uvedl, že správní orgán zamítl jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a konstatoval, že takovýto postup není ve vztahu k jeho rodinnému životu nepřiměřený, a to v situaci, kdy dosud nerozhodl o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Jinými slovy, správní orgán posuzoval intenzitu a hodnotu vztahu žalobce a jeho družky ve chvíli, kdy předmětem jiného správního řízení bylo právě posouzení hodnoty a intenzity těchto vazeb, aniž by bylo ve věci

přechodného pobytu rozhodnuto. Je samozřejmě pravdou, že řízení o dlouhodobém a o přechodném pobytu spolu vzájemně nesouvisí, avšak je-li v řízení o dlouhodobém pobytu hodnocen vztah, který má být teprve v budoucnu hodnocen v rámci samostatného řízení, tak se jedná o vysoce nevhodný postup, poškozující právní jistotu žalobce. Správní orgán měl nejprve posoudit žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, tj. přerušit předmětné řízení do doby pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Dále uvedl, že má-li být závažnost skutku, pro který byl odsouzen, relevantně posuzována v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života, tak je nutno zohlednit, že trestní soud evidentně shledal poměrně nízkou společenskou závažnost jeho protiprávního jednání, neboť ačkoliv předmětné rozhodnutí mohl posuzovat jako pokus vraždy, tak ho vyhodnotil toliko jen jako „vyhrožování“, „výtržnictví“ a „nedovolené ozbrojování“, přičemž v konečném důsledku rozhodoval „pouze“ o přečinu.

Rovněž uvedl, že hodnota jeho soukromého života je natolik vysoká, že převažuje nad protiprávností, které se v minulosti dopustil. Tento závěr žalobce dovozuje z následujících skutečností:

- žalobce sdílí společnou domácnost s občankou ČR, a domnívá se, že předmětný vztah odpovídá požadavkům § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců;
- na území ČR se nachází celá rodina žalobce, tj. otec, matka, bratr a sestra žalobce, přičemž všichni mají legálně upraven pobyt;
- žalobce na území ČR úspěšně podniká a vyjma jednoho odsouzení si řádně plní veškeré povinnosti;
- žalobce pobývá na území ČR nepřetržitě již od roku 2007, tedy 1/3 celého svého života, tj. poměrně značnou dobu, kdy je jasné, že drtivá většina veškerých vztahů žalobce, které má, je realizována v ČR.

Dále uvedl, že má-li být negativním rozhodnutím fakticky ukončen jeho osmiletý pobyt v ČR, tak by se slušeno uvést poněkud pečlivější úvahu, která v nepřipustně formalistickém odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalobce současně navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Tento návrh soud usnesením ze dne 7. 12. 2015, č. j. 46 A 129/2015-57, zamítl.

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a uvedla, že řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU není v posuzovaném případě ke vztahu k řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a to podnikáním, řízením o předběžné otázce. Jedná se o správní řízení na sobě zcela nezávislá. Vztah s občanem České republiky nemůže být dle názoru žalované sám o sobě důvodem, který by umožňoval cizinci vyhnout se negativním následkům, které jsou z hlediska zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) spojeny s jeho pravomocným odsouzením pro trestný čin. Proto navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 25. 11. 2014 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a to podnikáním. Dne 23. 7. 2015 správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož byl odsouzen za spáchání přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku v souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a s přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců. Dále uvedl, že toto rozhodnutí sice bude mít dopad na rodinný život žalobce, který má na území ČR rodiče a sourozence a rovněž družku, která je občankou ČR, ovšem porušováním právních norem České republiky se účastník řízení sám připravil o možnost pobývat na území České republiky a tudíž se nejedná o dopad nepřiměřený. Žalobce porušil trestní zákon na základě svého vlastního rozhodnutí a musí tak nést důsledky svého protiprávního jednání, kterého se dopustil vědomě a úmyslně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná dne 13. 10. 2015 napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění uvedla, že se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti. Má sice na území České republiky blízké rodinné příslušníky, ovšem vzhledem k jeho věku a účelu pobytu, o který žádal (podnikání), lze usuzovat, že na nich není po ekonomické stránce závislý a stejně tak ani jeho rodinní příslušníci nejsou ekonomicky závislí na něm. Uvedla, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že hlavním kritériem, které vzal v potaz v rámci hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí, byla skutečnost, že se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti. Dále zdůraznila, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku, života a zdraví občanů a zájem společnosti na ochraně majetku a na ochraně před zneužíváním střelných zbraní, což zdůraznil Okresní soud v Kladně i v odůvodnění svého odsuzujícího rozsudku. Veřejný zájem společnosti nad tím, aby nebyl na území České republiky povolen pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost, která spočívá v porušování výše uvedených zájmů společnosti, tím spíše s nelegálně drženou střelnou zbraní, dle názoru žalované převažuje nad zájmem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života na území České republiky.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se předně zaměřil na otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož námitku žalobce, že „by se slušeno uvést poněkud pečlivější úvahu“ je třeba chápat jako námitku nedostatečného odůvodnění. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je sice poměrně stručné, nicméně je z něj zřejmé, z jakých důvodů pokládala žalovaná zásah do rodinného života žalobce za přiměřený. Konkrétně žalovaná na jedné straně přihlížela ke skutečnosti, že žalobce je ekonomicky soběstačný a ani na něj nejsou odkázány jiné osoby. Na straně druhé pak zohlednila povahu jeho trestné činnosti, především

její násilný charakter a použití nelegálně držené střelné zbraně. Soud tak má za to, že žalovaná své rozhodnutí odůvodnila dostatečně.

Žalobce dále namítl, že správní orgány měly přerušit předmětné řízení do doby pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Tato námitka není důvodná. Jak žalobce sám přiznává, řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU spolu vzájemně nesouvisí, přestože v jejich rámci dochází k určitému překryvu co do posuzovaných otázek. Zákon o pobytu cizinců však v takovém případě neukládá správnímu orgánu povinnost řízení přerušit a otázka, zda by takový postup byl vhodnější (jak tvrdí žalobce), leží mimo rámec přezkumné činnosti soudu, jelikož soud je povolán k přezkumu zákonnosti postupu správních orgánů, nikoli k posuzování, zda ze zákonných variant byla zvolena ta nejvhodnější.

Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“*. Podle judikatury správních soudů je rozhodnutí *„Přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince... tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“* (viz rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2014, č. j. 7 Azs 132/2014-93).

Soud úvodem předesílá, že souhlasí se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí (v důsledku kterého bude muset žalobce pravděpodobně opustit území České republiky, nesplní-li podmínky pro udělení jiného pobytového titulu) představuje poměrně významný zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož na území ČR žije cca 8 let (tedy většinu svého dospělého života), má zde oba rodiče, sourozence a rovněž svou družku. Na druhou stranu je třeba uvést, že jeho rodičům a sourozencům (se kterými nežije ve společné domácnosti) nic nebrání v návratu do země původu, nebo alespoň v realizaci občasných návštěv. Podobně ani u družky žalobce, která je českou občankou, neuvedl žalobce žádné důvody, které by jí bránili následovat žalobce a realizovat s ním společný život v jiném státě. Přesto je nepochybné, že napadené rozhodnutí je způsobilé významně zasáhnout do života žalobce. Podle názoru soudu však tento zásah nelze považovat za nepřiměřený.

Jednání, pro které byl žalobce pravomocně odsouzen a pro které mu nebyl udělen dlouhodobý pobyt, spočívalo v tom, že *„zastavil svým vozidlem kolmo před přední částí vozidla poškozeného ve vzdálenosti 12,55 m, vyklonil se z okénka místa řidiče a nelegálně drženou samonabíjecí pistolí blíže nezjištěné značky 2x vystřelil dvěma náboji zn. Luger ráže 9 mm směrem k osobě poškozeného“*. Žalobce tedy ohrozil život jiné osoby tím, že aniž by byl jakkoliv vyprovokován či napaden, vystřelil po jiné osobě střelnou zbraní, nadto zbraní nelegálně drženou. Argumentuje-li žalobce nízkým uloženým trestem, lze k tomu jen dodat,

že tato skutečnost závažnost jeho jednání nijak nesnižuje – ostatně z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 T 50/2014-301 je zřejmé, že jednání žalobce nevedlo ke smrti či zranění jiných osob nikoliv zásluhou žalobce, ale spíše náhodou. Zároveň z uvedeného rozsudku vyplývá, že takové jednání nebylo v dosavadním životě žalobce pouze ojedinělým excesem, jelikož již dříve se dopustil hrubého agresivního jednání vůči jiné osobě v silničním provozu, konkrétně ohrožoval jiného řidiče teleskopickým obuškem. Soud, stejně jako žalovaná, pokládá uvedené jednání žalobce za závažné porušení veřejného zájmu na ochraně života a zdraví obyvatel. Žalobce se dopustil násilné trestné činnosti, použil vůči druhému smrtící zbraně, kterou si opatřil v rozporu s právními předpisy. Žalovaná proto nepochybila, pokud toto jednání žalobce pokládala za natolik závažné, že převáží i nad poměrně významným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, který napadené rozhodnutí představuje.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. května 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švejdová